

ת"פ 39555/03/20 - מדינת ישראל נגד גמיל חושיה

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 39555-03-20 מדינת ישראל נ' חושיה

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

גמיל חושיה

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכניסה לישראל שלא כדין ביום 17.3.20.

טיעוני הצדדים:

המאשימה עתרה להפעיל מאסר מותנה בן חודשיים מת"פ 54611-12-18, ולהשית על הנאשם מאסר נוסף בן 60 ימים. המאשימה הדגישה את עברו הפלילי של הנאשם בעבירות דומות, ציינה כי הרשעתו האחרונה מיום 1.1.19 באותה עבירה, וביקשה ענישה נלווית של מע"ת, קנס והתחייבות.

הסנגור עתר להאריך את המאסר המותנה, היות שמטרת הכניסה לישראל הייתה לצרכי פרנסה, כעולה מחקירת הנאשם במשטרה.

לטענת הסנגור - רק המצב הכלכלי עמד ביסוד העבירה, והרשעותיו הקודמות של הנאשם, למעט אחת, הינן זהות לזו שלפני.

עוד ציין כי לנאשם בת הסובלת מבעיות בכפות הרגליים, והעבירה בוצעה על מנת לאפשר לו לממן את הטיפולים לאחר הניתוח הנדרש לילדה. הסנגור צירף טרם הקראת גזר הדין מסמך רפואי המלמד על בעיותיה של הילדה.

הנאשם אמר בדבריו לפני כי נכנס לישראל למצוא עבודה כדי לממן את הטיפולים שעל הילדה לעבור לאחר הניתוח.

דין והכרעה:

הסוגיה העומדת לפניי אינה רק משפטית אלא גם אנושית: האם ניתן והאם צריך להאריך את המאסר המותנה התלוי נגד הנאשם בהינתן "מקבץ" עבירותיו הקודמות, ומנגד - בהתחשב במטרה בעטיה נכנס לישראל ועבר את העבירה.

הערך החברתי אשר נפגע מעבירת הכניסה לישראל הינו זכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה ולמנוע כניסת זרים למדינה ללא אישור השלטונות זאת מנימוקים חברתיים כלכליים.

הנאשם יליד 1983, לחובתו 5 הרשעות קודמות בעבירות דומות וכן בעבירות של התפרצות בגין הוטלו על הנאשם עונשי מאסר בפועל של ממש.

תנאי הלכת אל הרוש מתקיימים במקרה זה, היות שבהיעדר ראיה לסתור - כניסתו של הנאשם לישראל אכן הייתה לצרכי פרנסה, ובמיוחד על מנת לממן את הטיפולים הנדרשים לבתו.

מתחם הענישה, לפיכך, מתחיל במאסר מותנה, ומסתיים במספר חודשי מאסר.

השאלה הנדרשת היא מיקומו של הנאשם בתוך המתחם.

בקביעת העונש הראוי בתוך המתחם יש לתת את הדעת לנסיבות שאינן כרוכות בעבירה.

אציין לקולא את הודאתו המהירה וקבלת האחריות המלאה של הנאשם.

עוד אציין לקולא את נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובמיוחד את מצבה הרפואי של בתו.

מהצד השני, עברו הפלילי של הנאשם עומד לו לרועץ ויש לשקול אותו לחומרא.

מדובר במקרה מורכב במיוחד, היות שעיקר לכניסתו הנוכחית ואולי אף הקודמת של הנאשם לישראל נעשו מסיבה הומניטרית לחלוטין על מנת שיוכל לממן את הניתוח של בתו שעדויות לצורך בו הוצגו על ידי הסניגור אשר שלח אותן לבית המשפט.

לכן, אף שעיקר הפרמטרים היו צריכים להוליך למסקנה שיש להפעיל את המאסר המותנה מצב בתו של הנאשם מחייב כנראה את נוכחותו לידה והאלמנט האנושי שבכך מביא אותי להחלטה להאריך את המאסר המותנה של הנאשם ולעונשו בעיקר בחילוט הכסף שנתפס עליו.

לפיכך אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מוארך בזאת המאסר המותנה שהוטל על הנאשם ביום 1.1.19 בת"פ 54611-12-18 למשך שנתיים מהיום.
2. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה את העבירה בה הורשע ישלם סך 10,000 ₪. יסרב להצהיר ייאסר למשך 20 יום, הצהרת הנאשם נרשמה לפני.
3. מורה על חילוט הכסף שנתפס אצל הנאשם לטובת אוצר המדינה.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ט אדר א' תשפ"ב, 02 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.